

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové ve věci

žalobce: **S. F.**
bytem X
trvale bytem X

proti

žalované: **Všeobecná zdravotní pojišťovna České republiky**
se sídlem Orlická 2020/4, Praha 3

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalované

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Obsah žaloby

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá ochrany před nezákonným zásahem žalované spočívajícím v tom, že žalovaná vede žalobce v evidenci veřejného zdravotního pojištění jako osobu bez zdanitelných příjmů (dále jen „OBZP“) za období od 6. 6. 2025 do 23. 1. 2026, z tohoto titulu vůči němu eviduje dluh na pojistném a penále ve výši 20 181 Kč a odmítá posoudit a ověřit skutečnosti rozhodné pro vznik a zánik účasti žalobce na veřejném Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

zdravotním pojištění v ČR, zejména jeho účast v systému Caja Costarricense del Seguro Social (dále jen „CCSS“) v Kostarické republice od 1. 5. 2025.

2. Žalobce v žalobním petitu požadoval, aby soud žalované uložil:
 - i. posoudit skutečnosti rozhodné pro vznik a zánik účasti žalobce na veřejném zdravotním pojištění v ČR, včetně doloženého zahraničního zdravotního pojištění žalobce v Kostarické republice od 1. 5. 2025,
 - ii. odstranit z evidence žalobce údaje o povinnosti hradit pojistné jako OBZP za období, v němž žalobce nespadal do systému veřejného zdravotního pojištění v ČR,
 - iii. odstranit nebo opravit evidenci údajného dluhu na pojistném a penále za období od 6. 6. 2025 do 23. 1. 2026,
 - iv. zdržet se sdělování či uplatňování takto evidovaného dluhu vůči třetím osobám a v jiných řízeních, zejména v insolvenčním řízení vedeném u zdejšího soudu pod sp. zn. MSPH 99 INS 636/2025, nebude-li dluh podložen zákonným a řádně přezkoumatelným aktem.
3. Žalobce v žalobě uvedl, že se dlouhodobě zdržuje v Kostarické republice, je držitelem pobytového oprávnění „Residente permanente“ vydaného dne 3. 7. 2025 s platností do 3. 7. 2030. Od 1. 5. 2025 je účasten tamějšího systému zdravotního pojištění CCSS jako „Asegurado Migrante“.
4. Dne 26. 1. 2026 žalovaná vystavila žalobci vyúčtování pojistného na veřejné zdravotní pojištění za období od 6. 6. 2025 do 23. 1. 2026, ve kterém vyčíslila celkový nedoplatek ve výši 20 181 Kč, neboť ho evidovala jako OBZP. Dne 27. 1. 2026 adresoval žalobce žalované žádost o zpětné odhlášení z veřejného zdravotního pojištění a o přehodnocení, resp. zrušení evidovaného dluhu, a to s ohledem na zdravotní pojištění v Kostarické republice. Toto tvrzení žalobce zopakoval v podání ze dne 2. 3. 2026 s tím, že se dlouhodobě zdržoval mimo území ČR, a proto nemohl být veden jako OBZP v českém systému veřejného zdravotního pojištění. Žalobce doložil veškeré potřebné listiny prokazující jak jeho cizozemské pojištění, tak jeho faktický a nepřetržitý pobyt v Kostarické republice, kde se nachází centrum jeho životních zájmů.
5. Přípisem ze dne 16. 3. 2026 žalovaná sdělila, že požadavkům žalobce nevyhoví. Měla za to, že žalobce nesplnil podmínky pro vynětí z českého systému veřejného zdravotního pojištění, neboť nepodal prohlášení o dlouhodobém pobytu v cizině předem. Ani dodatečné doložení zahraničního pojištění nevede dle § 8 odst. 6 zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, k zániku povinnosti zaplatit pojistné, nýbrž pouze k nevymáhání penále. Současně žalovaná dovozovala, že pobyt žalobce v cizině byl přerušen dne 21. 10. 2025 jeho účastí na jednání s insolvenční správkyň. Žalovaná dodala, že v registru obyvatel je u žalobce nadále evidován trvalý pobyt v ČR.
6. Žalobce podotkl, že dle § 2 zákona č. 48/1997 Sb. je pro účast na veřejném zdravotním pojištění rozhodující skutečný právně relevantní vztah osoby k území České republiky, tj. faktické zdržování se na území ČR, nikoli pouze formální administrativní evidence, tj. trvalý pobyt v ČR. Žalobce odkazoval na judikaturu, k čemuž soud podotýká, že žalobcem uváděná judikatura je bezpředmětná, popř. neexistuje (viz níže).
7. Dle žalobce nedošlo k přerušení jeho pobytu v zahraničí dne 21. 10. 2025, kdy se účastnil jednání se svou insolvenční správkyň v ČR. Krátkodobá přechodná návštěva ČR za účelem vyřízení jednorázové záležitosti, účasti na jednání, návštěvy úřadu, rodiny nebo soudu není Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

sama o sobě pobytem ve smyslu § 2 zákona č. 48/1997 Sb. Nemůže tak založit účast na veřejném zdravotním pojištění v ČR, což plyne i z judikatury. Zákon č. 48/1997 Sb. nestanoví žádnou minimální dobu pobytu, po jejímž překročení by automaticky vznikala účast na veřejném zdravotním pojištění, ani žádnou dobu krátkodobého pobytu v ČR, jejímž uplynutím by automaticky docházelo k přerušení dlouhodobého pobytu v zahraničí.

8. Žalobce označil výklad § 8 odst. 4 a 6 zákona č. 48/1997 Sb. zaujatý žalovanou za formalistický. Nesplnění oznamovací povinnosti nemůže vést k tomu, že osoba, která byla skutečně dlouhodobě pojištěna v cizině a zdržovala se mimo ČR, bude bez dalšího považována za účastníka českého systému veřejného zdravotního pojištění. Oznamovací povinnost nemůže mít přednost před materiální realitou.
9. Žalobce výslovně upozorňoval žalovanou, že je oprávněna a povinna ověřit skutečnosti rozhodné pro vznik, trvání a zánik účasti na veřejném zdravotním pojištění, včetně pravosti a existence žalobcem tvrzeného zahraničního pojištění, čemuž odpovídá § 12 odst. 2 zákona č. 48/1997 Sb. (pozn. soudu: citované ustanovení neexistuje, viz níže). Žalovaná však ověření účasti žalobce v systému CCSS neprovedla, ač tak učinit měla. Tím porušila svou povinnost zjistit skutečný stav věci a opatřit podklady potřebné pro zjištění stavu věci dle § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu.
10. Žalobce v žalobě rovněž zmínil, že existence pohledávky žalované a její kroky učiněné v jeho probíhajícím insolvenčním řízení vedeném u zdejšího soudu pod sp. zn. X mají zásadní vliv na toto řízení.

Vyjádření žalované a replika žalobce

11. Žalovaná navrhla žalobu zamítnout. Měla za to, že žalobce eviduje jako OBZP v souladu se zákonem. Žalobce má nadále hlášen trvalý pobyt na adrese v ČR, je tedy dle § 5 písm. c) zákona č. 48/1997 Sb. plátcem pojistného, které platí dle § 10 zákona č. 592/1992 Sb., o pojistném na veřejné zdravotní pojištění.
12. Žalovaná setrvala na svém přesvědčení, že žalobce nesplnil podmínky stanovené § 8 odst. 4 zákona č. 48/1997 Sb., neboť o svém pobytu v zahraničí neučinil předchozí písemné prohlášení a neodhlásil se od zdravotního pojištění. Žalovaná poukázala na dopis žalobce ze dne 2. 3. 2026, v němž výslovně uvádí, že požadavek na podpis prohlášení o dlouhodobém pobytu v cizině považuje za právně nepřipustný a toto prohlášení odmítá podepsat. Bez předchozího písemného prohlášení o dlouhodobém pobytu v cizině však nemůže dojít k odhlášení pojištěnce ze zdravotního pojištění a k zániku povinnosti hradit pojistné na veřejné zdravotní pojištění v ČR.
13. Dikce § 8 odst. 4 zákona č. 48/1997 Sb. stanoví, že za dlouhodobý pobyt v cizině, po jehož dobu pojištěnec nemusí platit pojistné na veřejné zdravotní pojištění, se považuje nepřetržitý pobyt delší šesti měsíců. Pokud se pojištěnec vrátí ze zahraničí dříve než po uplynutí šesti měsíců, k zániku povinnosti platit pojistné na veřejné zdravotní pojištění nedojde, a to ani tehdy, pokud by bylo učiněno u příslušné zdravotní pojišťovny prohlášení o dlouhodobém pobytu v cizině. K přerušení pobytu v cizině tedy dochází i tehdy, když se pojištěnec odhlášený ze zdravotního pojištění vrátí do ČR třeba jen na den, poněvadž pak není jeho pobyt v cizině nepřetržitý.
14. Odhlášení pojištěnce ze zdravotního pojištění ve smyslu § 8 odst. 4 zákona o veřejném zdravotním pojištění nelze učinit zpětně. Plyne to již z podmínky, že povinnost platit pojistné na veřejné zdravotní pojištění zaniká dnem uvedeným v prohlášení o dlouhodobém pobytu v cizině, nejdříve však až dnem následujícím po doručení tohoto prohlášení příslušné Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

zdravotní pojišťovně. Jestliže pojištěnec neučinil písemné prohlášení o dlouhodobém pobytu v cizině, na jehož základě by se odhlásil z veřejného zdravotního pojištění, pak je povinen i po dobu dlouhodobého pobytu v cizině hradit za sebe pojistné na veřejné zdravotní pojištění. Pokud však pojištěnec ve smyslu § 8 odst. 6 zákona o veřejném zdravotním pojištění dodatečně doloží, že byl v zahraničí zdravotně pojištěn, nevymáhá se z dodatečně doplaceného pojistného penále. Výklad žalované přitom potvrzuje i komentářová literatura (Koščík M. et al., *Zákon o veřejném zdravotním pojištění: Komentář.*, Praha: Wolters Kluwer, 2020).

15. Žalovaná pak shrnula své kroky učiněné v insolvenčním řízení a komunikaci s insolvenční správkyň žalobce a se zástupkyní (advokátkou) žalobce, na což žalobce reagoval svou snahou o zpětné odhlášení z veřejného zdravotního pojištění a následně touto žalobou.
16. Žalobce reagoval replikou, v níž opakuje či parafrázuje svou argumentaci obsaženou již v žalobě. Následně dále rozvíjí, jaké dopady má postup žalované na jeho insolvenční řízení. Žalobce doplnil, že žalovaná vůči němu postupovala nezákonně již v letech 2002–2007, kdy rovněž pobýval v Kostarické republice, což dle jeho názoru zapadá do celkového obrazu věci.

Posouzení žaloby soudem

17. Soud v souladu s § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal popsany skutkový děj. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu ke dni svého rozhodnutí (§ 87 odst. 1 s. ř. s.).
18. Soud rozhodl bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť účastníci s tímto postupem souhlasili, resp. nevyjádřili nesouhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání. Veškeré podklady a listiny, z nichž soud vycházel, jsou obsaženy v účastníky doložených písemnostech, které jim byly předem známy.
19. Po posouzení věci soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
20. Soud předně uvádí, že okolnosti žalobcova insolvenčního řízení a postupu žalované v něm a s tím spojené důkazní návrhy se zcela míjejí s předmětem tohoto řízení. Správní soud nepřezkoumává postup insolvenčního soudu, insolvenčního správce ani věřitelů. Žalovaná v insolvenčním řízení nevystupuje jako správní orgán (nemá vrchnostenské postavení), nerozhoduje tedy o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, a to ani při uplatňování pohledávek za insolvenčními dlužníky, byť by tento dluh vznikl při její činnosti coby správního orgánu. Žalovaná má v insolvenčním řízení postavení věřitele a žalobce, resp. jeho insolvenční správkyň se proti pohledávce uplatněné žalovanou případně mohou bránit prostředky stanovenými insolvenčním zákonem. Správní soud tak ani nemůže žalované zakázat, aby svou pohledávku uplatňovala v insolvenčním řízení žalobce. Lze uzavřít, že v tomto řízení může soud řešit výhradně otázku, zda je žalobce evidován coby OBZP v souladu se zákonem či nikoli.
21. Soud dále konstatuje, že žalobcova teze, že vůči němu žalovaná postupovala nezákonně již v letech 2002–2007, nepředstavuje žalobou napadený zásah žalované (nadto by taková žaloba byla zjevně opožděná). Má-li to dle žalobce dokládat dlouhodobý nezákonný postup žalované vůči žalobci, soud podotýká, že posuzuje výhradně touto žalobou vymezený zásah žalované; jakékoli jiné okolnosti jsou mimoběžné a soud se jimi nebude zabývat. Z této poznámky žalobce pak ani nelze dovodit, že by snad namítal podjatost konkrétních úředních osob. Pokud žalobce svým tvrzením hodlal prokázat svou vazbu na Kostarickou republiku,

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

a naopak neexistující vazbu k ČR, je tato okolnost v nyní projednávané věci bezpředmětná, jak soud vysvětluje níže.

22. K odkazu žalobce na § 12 odst. 2 zákona č. 48/1997 Sb. soud poznamenává, že odstavec 2 v tomto paragrafu uveden není a nikdy nebyl – paragraf se člení (resp. vždy členil) na písmena. Nejde přitom jen o chybnou citaci jinak relevantního ustanovení – tento paragraf se totiž věnuje povinnostem pojištěnce, nikoli pojišťovny. Soud proto neshledává jakoukoli souvislost s tezí žalobce, že právě na jeho základě je žalovaná povinna zjišťovat veškeré skutečnosti rozhodné pro vznik, trvání a zánik účasti na veřejném zdravotním pojištění. Povinnost zjistit skutečný stav věci a opatřit příslušné podklady vyplývá z § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu, na něž žalobce odkázal správně. Nutno ovšem dodat, že v řízení o žádosti jsou tyto povinnosti správního orgánu doplňovány povinnostmi účastníků řízení poskytnout potřebnou součinnost (§ 50 odst. 2 správního řádu), případně označit důkazy na podporu svých tvrzení (§ 52 správního řádu). V nyní projednávané věci jsou ovšem tyto okolnosti tak jako tak irelevantní, viz níže.
23. Co se týče žalobcem odkazované judikatury, rozhodnutí „4 Ads 134/2011-97“ neexistuje, existuje usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 4 Ads 134/2011-42, jímž byla odmítnuta opožděná kasační stížnost; žádné věcné závěry zde nejsou. Dále, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, Sb. NSS 133/2004, nijak nesouvisí s námitkou žalobce poukazující na přednost reálného stavu před formální evidencí. Konečně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 12. 2010, č. j. 3 Ads 130/2010-73, se nijak nevěnuje problematice, zda krátkodobý pobyt v ČR zakládá účast na veřejném zdravotním pojištění.
24. Podle § 5 písm. c) zákona č. 48/1997 Sb. *pojištěnec je plátcem pojistného, pokud má na území České republiky trvalý pobyt, avšak není uveden pod předchozími písmeny a není za něj plátcem pojistného stát, pokud uvedené skutečnosti trvají po celý kalendářní měsíc.*
25. Podle § 8 odst. 4 zákona č. 48/1997 Sb. *pojištěnec není povinen platit pojistné po dobu, kdy je dlouhodobě v cizině, pokud je v cizině zdravotně pojištěn a učinil o této skutečnosti u příslušné zdravotní pojišťovny písemné prohlášení. Povinnost platit pojistné však zaniká až dnem, který pojištěnec v prohlášení podle věty první uvedl, ne však dříve než dnem následujícím po dni, kdy toto prohlášení bylo doručeno příslušné zdravotní pojišťovně. Od stejného dne až do dne, kdy se pojištěnec u příslušné zdravotní pojišťovny opět přihlásil, nemá pojištěnec nárok na poskytování hrazených služeb. Současně s opětovným přihlášením u příslušné zdravotní pojišťovny je pojištěnec povinen této pojišťovně dodatečně předložit doklad o uzavřeném zdravotním pojištění v cizině a jeho délce. Pokud pojištěnec nepředloží příslušné zdravotní pojišťovně doklad o uzavřeném zdravotním pojištění v cizině a jeho délce, je povinen doplatit zpětně pojistné tak, jako by k odhlášení nedošlo; penále se v takovém případě nevymáhá. Jestliže pojištěnec předloží doklad o uzavřeném zdravotním pojištění v cizině, který nekryje celou dobu, kdy nebyl povinen platit pojistné v České republice podle věty první, je povinen doplatit zpětně pojistné za každý kalendářní měsíc, ve kterém zdravotní pojištění v cizině netrvalo po celý takový kalendářní měsíc; penále se v takovém případě nevymáhá. Další prohlášení podle věty první lze zdravotní pojišťovně podat nejdříve po uplynutí 2 celých kalendářních měsíců následujících po dni opětovného přihlášení. Za dlouhodobý pobyt v cizině se považuje nepřetržitý pobyt delší šesti měsíců.*
26. Podle § 8 odst. 6 zákona č. 48/1997 Sb. *penále se nevymáhá při dlouhodobém pobytu pojištěnce v cizině, před kterým neučinil písemné prohlášení podle odstavce 4, neplatil pojistné a po celou dobu pobytu v cizině nečerpal hrazené služby. V takovém případě je pojištěnec povinen předložit* Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

doklad o uzavřeném zdravotním pojištění v cizině a jeho délce, které kryje celou dobu dlouhodobého pobytu v cizině. Doba dlouhodobého pobytu v cizině se v takovém případě začíná počítat ode dne uvedeného jako počátek pojištění v dokladu o uzavření zdravotního pojištění v cizině.

27. Soud se plně ztotožňuje s výkladem § 8 odst. 4 a 6 zákona č. 48/1997 Sb. zaujatým žalovanou. Písemné prohlášení nemůže mít zpětnou účinnost, poněvadž povinnost platit pojistné zaniká až dnem, který pojištěnec v prohlášení uvedl, ne však dříve než dnem následujícím po dni, kdy toto prohlášení bylo doručeno příslušné zdravotní pojišťovně. Z dikce zákona je tedy zcela jednoznačná vůle zákonodárce, že povinnost platit pojistné má vždy zaniknout teprve po doručení písemného prohlášení, a to buď prvním dnem po něm, nebo pozdějším datem uvedeným v prohlášení.
28. Tento výklad odst. 4 citovaného paragrafu potvrzuje také jeho odst. 6, který odpouští penále pojištěnci, jenž neučinil písemné prohlášení dle odst. 4, byl však řádně pojištěn v cizině. Zákon tedy výslovně počítá se situací, kdy nedošlo k včasnému učinění písemného prohlášení, tj. před dlouhodobým pobytem pojištěnce v cizině. Zákonodárce pro tento případ ovšem nestanovil možnost podat písemné prohlášení se zpětnou účinností. V případě splnění zákonných podmínek pouze poskytuje pojištěnci beneficium odpustění penále.
29. Tvrdí-li žalobce, že takový výklad je formalistický, jelikož z jeho pohledu jsou podstatné faktické skutečnosti, tj. že dlouhodobě pobýval v cizině a byl tam pojištěn, pak soud zdůrazňuje, že soudy mohou právní předpisy výkladem dotvářet či překlénovat mezery v nich, nemohou však vytvářet zcela nová pravidla či pozměňovat pravidla jasně formulovaná, tj. zaujímat výklad *contra legem* (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 9. 2024, sp. zn. Pl. ÚS 23/24, nebo usnesení Ústavního soudu ze dne 26. 11. 2007, sp. zn. IV. ÚS 2043/07-1). Právě toho se však žalobce svou žalobou domáhá. Dle soudu jsou dikce zákona i vůle zákonodárce jednoznačné, právní úprava je bezrozporná a logicky propojená a z ničeho nevyplývá, že by se jednalo o nevědomé opomenutí zákonodárce.
30. Soud tak ve shodě s žalovanou dospěl k závěru, že nebyla splněna jedna z kumulativních podmínek dle § 8 odst. 4 zákona č. 48/1997 Sb. pro to, aby žalobce nebyl v předmětné době povinen platit pojistné v ČR, což znamená, že jeho evidování jakožto OBZP a navazující důsledky (vznik dluhu na pojistném a penále) jsou v souladu se zákonem. Lze dodat, že žalobce nerozporoval konkrétní výpočet a výši dluhu a penále. S ohledem na to je bezpředmětné, aby se soud zabýval tvrzeními a důkazními prostředky žalobce ohledně jeho pobytu v zahraničí a jeho zahraničního pojištění, neboť tyto skutečnosti by ani v případě jejich prokázání nemohly zvrátit závěr o nesplnění jiné kumulativní zákonné podmínky.
31. Soud nepovažoval za potřebné vyjádřit se k dalším žalobním námitkám. Vyřešení otázky, zda byl pobyt žalobce v cizině přerušen dne 21. 10. 2025 jeho účastí na jednání s insolvenční správkyň, není podstatné, neboť i pokud by soud přisvědčil argumentům žalobce, na věci by to nic nezměnilo; nebyla totiž splněna jiná kumulativní zákonná podmínka. Pokud pak žalovaná podotkla, že v registru obyvatel je u žalobce nadále evidován trvalý pobyt v ČR, nesměřovala dle soudu k tomu, aby popírala fakt, že žalobce pobývá v zahraničí – tuto otázku totiž při neexistenci předchozího písemného prohlášení žalobce vůbec nemusela řešit. Žalovaná jen citovala ustanovení zákona, dle nichž je žalobce OBZP, což vyžaduje, aby měl trvalý pobyt na území ČR.

Závěr

32. Soud tudíž neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 87 odst. 3 s. ř. s. zamítl.
Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

33. Ve druhém výroku soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalované žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 24. června 2026

Milan Tauber v. r.
předseda senátu